

שבת
 שלום

פרשת תרומה

מבנה המשכן אינו אלא מעין צריף עץ שאינו סגור בכל כתליו. הוא חסר גג, מכוסה יריעות בדומה לאוהל, ואינו אפילו בגדר בית. בכל זאת מקדישה לו התורה ארבע מאות וחמישים פסוקים. לעומת זאת, לסיפור בריאת השמים, הארץ והאדם, מקדישה התורה שלושים ואחד פסוקים בלבד.

נמצא שחשיבות המשכן גדולה לאין ערוך מהקוסמוס כולו.

העולם ומלואו הוא מתקן לצורך קיומו הפיסי של האדם ומיועד לסיפוק צרכיו, בעוד המשכן נוגע למהות קיומו של האדם – עבודת ה'.

(מתוך: "שבע שנים של שיחות על פרשת השבוע-ישעיהו לייבוביץ")

פרשת השבוע – נחום לנדאו

שבת תרומה		י מ י ה ח ו ל	
הדלקת נרות	17:12	זמן תפילין /טלית	05:21←05:27
מנחה	14:00	שחרית	06:00
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"ס)	08:20
שחרית א'	06:45		
שחרית ב'	08:30	סוף זמן ק"ש	09:07←09:03
קידוש	11:30		
מנחה 12:30 13:30	17:12	מנחה א' (בחד"א)	13:15
מנחה (בני-עקיבא)	14:00	מנחה וערבית	17:25
לימוד "דור לדור"	17:35	שקיעה	17:32←17:37
צאת השבת	18:07	ערבית	20:10

תאורה פתואה

לי הפסוף ולי הזקב נאם הי צבאות.
גדול יהיה פבוד הבית הזה האחרון מן-הראשון אמר הי צבאות
ובמקום הזה אתן שלום נאם הי צבאות.

מן הביקורים הראשונים שלי בבתי כנסת בחו"ל אני זוכר את ההתפעלות מן הפאר וההדר של רובם, בצד התמיהה מדוע בית כנסת צריך להיות מפואר ומעוטר כל כך, והאם הפאר הזה, עיטורי הזהב, פיתוחי האבן ועבודות הרקמה המשוכללות – הם המוסיפים השראה ויראת הי למתפללים?

המילה המנחה בפרשיות "תרומה" ו"תצוה" היא "זהב". כך לדוגמה חוזרת המלה "זהב" בפרשה הפותחת בפרשתנו, מעשה הארון והכפורת, 7 פעמים(!), שבתוכן פעמיים "זהב טהור". בסיום פרשת "תצוה" מופיע הזהב 4 פעמים בתוך שלושה פסוקים, ואילו בפרשת "כי תשא" נזכר "זהב" רק פעם אחת בתוך 47 פסוקים, בדרך אגב, מראשית הפרשה ועד מעשה העגל – שהוא זהב מסוג אחר לגמרי, כמובן.

זוהי אם כן השאלה העולה עם קריאת פרשתנו, ושאר שלוש הפרשות העוסקות בהקמת המשכן: מדוע יש צורך במבנה מפואר כל כך למשכן הי במדבר, ומדוע נדרש העם להביא ממיטב המשאבים להקמת המשכן? שאלה זו מתחדדת על רקע המתח בתוך הכתובים בין המונח הנפוץ "משכן" (ואפילו "מקדש" פה ושם), אל מול הכינוי השני – "אוהל מועד", המרמז לאוהל צנוע (ובמיוחד שמות ל"ג 6–11). ויותר מכך: גם במקרא וגם אצל חז"ל משתקפת לא-פעם הגישה שהשכינה נמצאת בכל מקום, ודווקא במקומות נמוכים או לא מפוארים (למשל: תהלים ל"ד 19, או בבלי, סוטה ה ע"א).

ייתכן שלשאלות אלו יש שתי תשובות שלובות זו בזו:

א. הרעיון הגאוני של הקמת המשכן מתרומות כלל העם יוצרת תחושה של שיתוף ושייכות אצל כל תורמת ותורם. בניגוד למקדשים בעולם העתיק, שרובם נבנו מכספי מיסים שהשליט גבה בכוח השלטון (ובכלל זה ביהמ"ק שבנה שלמה; ראו למשל מל"א הי 27–30), הרי שבמבנה שכל אחד מן הקהילה תרם להקמתו יש תמיד תחושה של "זה שלי", כלומר: לכל ישראל יש חלק לא רק בעולם הבא, אלא גם במבנה המקשר בין עולמות עליונים ותחתונים, בזכות אותה תרומה. את הגישה הזו אפשר לראות בהדגשה בכתובות ההקדשה בבתי הכנסת העתיקים הרבים שנחשפו בא"י. כך למשל אומרת הכתובת מביהכ"נ העתיק בחורבת מעון הקרובה לסעד: **"זכורים לטוב כל הקהל שעשו את הפסיפס הזה"** (כלומר: שתרמו לבניין בית הכנסת).

ב. תרומת הכסף והזהב ושאר החומרים היקרים להקמת המשכן דרשה מן האדם ויתור עצום והתגברות במאבק הפנימי של ויתור על רכושו הפרטי, ובמיוחד כשמדובר בעם עבדים שזה עתה יצאו לחופשי, אנשים שלא היה להם מן הסתם רכוש רב רוב חייהם עד כה. לא לחינם אומרים חז"ל **"ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס"** (רש"י על ויקרא ו 2, ע"פ הספרא). ויותר מכול מדגישה התורה את עניין נדבת הלב – **"מאת כל איש אשר ידבנו לבו"**. בלשון ימינו, כל אדם בישראל נדרש לתת לא רק את הרכוש היקר לו, אלא ממש לתת את הלב לבניין המשכן.

השבוע החדש

בסוף השבוע שעבר - נכנסו החזרות לקראת המחזמר שיעלה בפורים: "צלילי המוסיקה", להילוך גבוה. התלבושות וההקלטות, הטקסטים והמשחק, התפאורה וההעמדה, הפרסום והכרזה – כל פרט וכל בורג עוברים שיפורים וליטושים לקראת הלילה בו יעלה המסך – לאחר קריאת המגילה.

ובהתאם לשיר הידוע מ"צלילי המוסיקה", **מיום ראשון** – החלו לבצבץ יתווים מרמזים באזור חדר האוכל שדרבנו אותנו לזמר ולפזם: דו – הוא דור של וותיקים, רה - הוא ריח של פריחה, מי – שומר על הדשאים, פה – תבוא לאסיפה. **ביום שני** - התפשטו התווים והופיעו גם על חלונות חדר האוכל: סול - הוא דג בשוק ששי, לה - הגעתי לתפילה. כולנו ממתנינים ל: סי - הוא שיא החגיגה.

ביום שלישי – הובא למנוחות השר אורי אורבך ז"ל שהחל את דרכו כאיש תקשורת שנון ובלט בציונות הדתית. אורבך ז"ל, הוביל את ההמונים בדרכו השקטה והגיע לתפקידו הרם כחבר כנסת מטעם סיעת "הבית היהודי" וכשר לאזרחים וותיקים, באופן נדיר, מכח אישיותו בלבד. איש ישר ואהוב. יהי זכרו ברוך!

בערב, ארחה חבורת הזמר "שדות נגב" בניצוחו של עזרא מוריאל ובניהולה המסור של באה גל, מפגש חבורות זמר במגרשה הביתי שבמועצה - "בית רבקה". למפגש הגיעו חבורות זמר משדרות, רמת גן ורמת השרון שכל אחת מהן חשפה את סגולותיה ובלטה במעלותיה. ראש המועצה שכיבד את הערב בנוכחותו, לא הצליח לעצור עצמו, ומיד לאחר שני השירים הראשונים אותם ביצעו המארחים, נטל את המיקרופון בידו והבטיח שאת המנגינה הזאת לא רק שהוא לא ייתן להפסיק, אלא אף ידאג אישית שהיא תעלה ותפרח. תודה מיוחדת ליהודית מוסנון שדאגה לאתר ולספק בזריזות לשניים מהמופיעים על הבמה, חולצה מכובדת וראויה בצבע הנכון (בורדו).

ביום חמישי – בוקר ראש חודש אדר, חבש יעקב פרידמן את תרבושו האדום בשבתו ליד הקופה, ובכך בישר לנו באופן רשמי שהגיע העת להרבות בשמחה.

יורט קימלמן

לחנן קסלר, אייזנברג אולף ולכל המשפחה המארחת
מזל טוב לחתונת הנכדה-נינה
שחר צבי"ל צורי
בתם של שרונה ואילון קסלר, הנינה הראשונה של סעד!

לצידי אנדסמן מזל טוב לבן המצווה
לחיות, לחיים ולכל המשפחה
שתזכו להרבה שמחה ונחת

מתנות לאביונים – פורים תשצ"ה

"מוטב לאדם להרבות במתנות אביונים מלהרבות בסעודתו ובשלוח מנות לרעיו, שאין שם שמחה גדולה ומפוארה אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות וגרים, שהמשמח לב האומללים האלו דומה לשכינה שנאמר (ישעיהו נ"ז) 'להחיות רוח שפלים ולהחיות לב נדכאים'" (רמב"ם, הלכות מגילה ב, יז)

השנה, כבשנים עברו, לקראת חג הפורים הבעל"ט נתאגד יחד ונקיים את מצוות 'מתנות לאביונים' בקהילתנו בצורה הראויה. עיקרה של מצווה הוא לתת שתי מתנות לשני אביונים ביום הפורים (כך דייקו חז"ל מלשון הפסוק במגילת אסתר ט, כב: '... ומתנות לאביונים'). 'מתנות' – בלשון רבים, וכן 'אביונים' על מנת שיוכלו גם הם להנות ולשמח בחג, ולקיים את מצוות סעודת הפורים כהלכתה. כסף הניתן בקופת הצדקה בחג הפורים, ומחולק לנוקקים לאחר החג – פספס את ייעודו. לכן, נתחיל לאסוף את הכסף בהקדם, על מנת שהכסף יהיה בידינו בצורה מרוכזת, לפני פורים. בכסף שייאסף נקנה מוצרי מזון שונים, ונארוז אותם בצוותא, הורים וילדים, כסלי מזון. כך נוכל להרגיש שותפים מלאים בעשיית המצווה עצמה, ולא להסתפק רק במתן הכסף. את סלי המזון נחלק למשפחות נזקקות ביום הפורים עצמו בשיתוף עם מחלקת הרווחה במועצה וכל אשר ידבנו ליבו.

חג פורים בקיבוץ הוא חג רווי אירועים ופעילויות. עם כל זאת ראוי ונכון שבאמצעות מצוות מתנות לאביונים יורחבו מעגלי שמחת החג הקהילתיים וישפיעו על מעגלים רחבים יותר, ובעז"ה תתעצם השמחה גם אצלנו – הנותנים, כדברי שלמה במשלי (יח, טז): "מתן אדם - ירחיב לוו". מיוחדת היא מצוות בצדקה בשנת השמיטה, בה חפצה התורה לעזור ולסייע לאביונים, כפי שקראנו בשבת שעברה: 'השביעית תשמטנה ונטשתה, ואכלו אביוני עמך' (שמות כג, יא).

את התרומות ניתן להעביר לידי הרב ארי. כמובן, שאפשר לחייב את מספר התקציב עם הפתקים הירוקים של ועדת צדקה. סכומי הכסף שייאספו בקופה במהלך חג הפורים נוסף לתרומות שיחולקו לקראת חג הפסח. הודעה על הכנת סלי המזון וחלוקתם תבוא בהמשך.

ועדת צדקה והרב ארי

שיעור באוצאי שבת – לקראת פורים

במוצאי שבת זו פרשת "תרומה", בשעה 19.30

יעביר הרב מאיר גולדויכט ראש "ישיבה אוניברסיטה" בארה"ב

שיעור באגדה בענייני פורים

הציבור מולאן

פסיפס א' 576?

יענקוש (שיר השירים ושירת נשים), רזי (שלום זו לא מילה גסה) ואושר (איה הסוציאליזם בציונות הדתית?) העלו בעלון האחרון שלוש התייחסויות חשובות, בדידות לכאורה. מעבר להסכמתי עם כל אחת מהן לכשעצמה, לדעתי ניתן לראות במושאי הביקורות שצוינו, כסימפטומים של תופעה רחבה, אשר בשנים האחרונות קנתה לה שביטה בקרב חלק הולך וגדל של המגזר המתקרא: "הציונות הדתית".

בעוד שהאתגרים הניצבים בפני החברה הישראלית מתרחבים, החברה הדתית מוסיפה להתכנס סביב עצמה, כמו גם להתעלם מסוגיות בוערות שעל סדר היום הישראלי. לפני כחודש נחשפה הטיה שיטתית של מאות מיליוני שקלים מצד יו"ר ועדת הכספים בכנסת, מפד"ל לניק למהדרין, שהפלתה לרעה את רובם המוחלט של אזרחי ישראל. לש"ס היינו, לעמורה דמינו. מדוע נאלם קול הזעקה שצריך היה לעלות מצד המתיימרים לדבר בשם "אהבת ישראל"?

רבע מהישראלים עניים; אי השוויון בארץ הוא מהגבוהים בעולם המערבי; 20 משפחות שולטות ב-80% מהמשק, בעלות צולבת שמולידה קרטלים ומנציחה את יוקר המחיה. מתי בפעם האחרונה שמעתם את נציגי הציונות הדתית זועקים את זעקת הדל וניגשים לטפל ברצינות בבעיות הללו? שהשמאלנים יעשו את זה.

נשים ממשיכות להיות מופלות לרעה במקומות עבודתן (בשכר ובתנאי הקבלה), יש ביניהן מסורבות גט מושפלות, על שילובן בבתי הדין אין כלל מה לדבר. באיזו זכות נזעק לשיפור מעמדן? למזלן של בנות צלופחד הן נשאו טענותיהן למול משה רבנו הרפורמטור. היום הן היו כנראה נבעטות ממדרגות הרבנות.

כל אלה יופקרו לזרועות אחרים.

בקליפת אגוז, ממחישות הדוגמאות הללו את הסקטוריאליזם ואת חוסר המעוף שבציונות-הדתית. אלו, בהגדרה, יביאו לבריחה מכל מה שיאתגר את מרחב הנוחות ויולידו רדידות תפישתית ושטחיות מחשבתית, שבתורן הובילו לבעיות עליהן הצביעו רזי ואושר. הדבר נכון גם לנושא שהעלה יענקוש, המהווה את קצה הקרחון של ממד נוסף ומדאיג שאתעכב עליו, משום שבניגוד להיבטים שצינתי הוא לא פסח על שכיית החמדה שלנו.

קהילת סעד מדגישה את מהות ה'ביחד' ומבכרת אותו על פני חומרות דתיות או גדרות חברתיות שהולכות ומשתלטות על ה"ציונות הדתית", אולם גם מציאות זו נמצאת בסכנה. בפעילויות בגן ניתן לזהות ניצני הפרדה שעד לאחרונה הס היה מלהזכיר (כפי ששושנה צרפתי-שטיינר העלתה בעלון הקודם); כמה מהמשפחות הדרות בקיבוץ נמנעות משליחת ילדיהן לבית-הספר שלנו, מקור גאווה מקומי, מסיבות דומות; וחוששני כי לא רחוק היום בו יקרה הדבר גם בבתי הילדים. המסר הטמון במעשים הללו הוא שחברה מעורבת היא דבר פסול, ומכאן שאותן משפחות אינן מאמינות ברוח המקום בו הן חיות. גם אם כעת אין הן חושבות על כך, בלתי נמנע שבהמשך יבוא מצידן רצון להביא לשינוי באופי המקום. ומה בנוגע לשירת נשים? האם גם נושא זה עלול לעלות על סדר היום הציבורי ולשנות את ערבי התרבות?.. אני חושש שמבלי להרגיש, אנו בעיצומו של תהליך המביא אותנו לשינוי מהותי ברוח סעד.

אינני יודע כיצד הפכה הדרישה להמשיך בסטאטוס-קוו הדתי להיות דווקא הסמן המתירני, ולא ברור לי מדוע אורח חיים שהלם את ערכי התורה של הוותיקים אינו הולם גם אותנו. לכאורה ניתן להאשים שאני הוא המסתגר שאינו מוכן להכיל את האחר, בדומה לביקורת שמתחתי על הציונות הדתית בתחילת דבריי פה. לא היא. אינני מפחד לדון

עם החושב אחרת ממני. אך חורה לי עד מאד הנכונות לחיות מלכתחילה במקום, ללא אמונה במה שהוא מייצג. קיבוץ זה לא רק בריכה ומדשאות.

אז לאן נושבת רוח סעד, לפסיפס או לשעטנז?

ישי קינאמן

לקראת תרבות ...

"מהרגע שבו פגש מבטו של רפאל ארמוזה בברק עיניה הכחולות של הנערה המסתורית, דבר לא חזר להיות כמו שהיה. הברק שהכה ברפאל יפגע בבנו גבריאל כשיפגוש את רוח'ל, ובלונה בתו של גבריאל, כשתפגוש בדוד".

את סיפורן של האהבות הבווערות והמצויאות הכואבת שעוברות כחוט השני בין ארבעה דורות, מספרת גבריאלה, בתה של לונה. אט אט נחשפים בפניה הסודות והשקרים, ובעיקר כוחות הנפש שנאלצים בני המשפחה לגייס כי להתמודד עם הפסגות וההתהומות שהחיים מציבים בפניהם.

מלכת היופי של ירושלים – ספרה של שרית ישי- לוי הוא סאגה משפחתית על משפחת ארמוזה בני הקהילה הספניולית בירושלים, מתחילת המאה העשרים והשלטון התורכי דרך שנות המנדט הבריטי, הקמת מדינת ישראל ועד תחילת שנות השבעים.

הספר רווי באווירה הירושלמית, בניחוחות התבלין ובאור הלבנה המאיר את הפינות האפלות ביותר של המשפחה. זהו רומן רחב יריעה, מרגש, שכתוב בשפה עשירה וקולחת של עברית מתובלת בספניולית, בקור ירושלמי צורב של החמצה וחום של קיץ ואהבה.

מפגש עם מחברת הספר יתקיים בסעד בחול המועד פסח.

על מנת שנוכל למצות ולהכיר את הספר לקראת המפגש בצורה הטובה ביותר, אנו רוצים לחשוף כמה שיותר אנשים לקריאת הספר ולכן, רכשנו מספר עותקים של הספר על מנת שנוכל לחלק לקריאה לכל דורש.

על מנת לקבל עותק לקריאה, ניתן לשלוח מייל או לשים פתק בתא הדואר של ו. תרבות, הספר יחכה לכם בתא הדואר כאשר יגיע תורכם.

עם תום הקריאה, אנא החזירו את הספר לתא הדואר של ועדת תרבות. (נא לא לקחת משם ספרים באופן עצמאי)

ולכל אותם אלה שאינם חובבי קריאה... אל דאגה, המפגש מתאים גם לכם ניתן להנות ממנו הנאה מושלמת גם אם לא קראתם את הספר.

1. תרבות

מוצגון הסרט הטוב

ביום ראשון ג' באדר 22/2/2015 בשעה 17:00 יוקרן במועדון לחבר הסרט:

הזמיר

הסרט "הזמיר" עוסק בפערי דורות בחברה הסינית של ימינו ובכמיהה לימים שבהם הכול היה פשוט יותר ואיטי יותר.

הסרט מספר על ילדה קטנה שהוריה העשירים והמצליחנים נאלצים להשאירה בידי סבה. ההורים הם מייצגי הקפיטליזם הסיני, הם גרים בדירה מפוארת, נוהגים במרצדס ובעיקר אטומים רגשית לצרכי ילדתם - ממש כמו כל הורה מערבי שרודף אחרי זנבו. הסב לעומתם הוא נציג סין הישנה (והטובה?) שהולך ברגל וכל כולו טוב לב ורצון טוב. האם המסע שיעשו הסב ונכדתו בליבה של סין יגשר על פערי הדורות? מדובר באגדה מודרנית משמחת לב שהתמה הראשית בה היא "בחזרה לתמימות ולפשטות". כמו סרטים רבים הגיבור העירוני במקרה זה הנכדה מגלה את עצמה בחיק הטבע בקרב תושבי הכפר החביבים השמחים להושיט יד בעת צרה וכולם מחייכים ועליזים.

מעבר לילדה החוט המקשר בין הדורות ובין הכפר לעיר הוא אותו זמיר שהסב נושא בכלוב ואתו הוא סוגר מעגל. בשל אהבת הזמיר, הסב רב עם בנו ובכלי הקשור לזמיר הבן גם נושא את אביו תמיד עמו והנכדה אף היא תידבק בחידק ציפור השיר... הסרט אינו חדשני ואף די שבלוני וצפוי, אך כדרכם של סרטים הנעשים במזרח אסיה הוא טעון בעוצמה רבה ואף מרגש לעיתים. תצוין לטוב הופעתו של השחקן הסיני הוותיק לי בואטיאן בתפקיד הסב.

צולם: צרפת/סין (2013) שפת הסרט: מנדרינית, תרגום לעברית ואנגלית ז'אנר: דרמה, זר.

כולס מולאני

שעת סיפור הספרייה הילדים

ביום ראשון הקרוב ג' אדר 22/2 בשעה 17.30.

תתקיים שעת סיפור עם הילדות החמודות:

שירה קופלד ושחר אש

לאחר מכן ניתן לשאול ספרים ודי.וי.די. עד השעה 19.00

מולאני בשמחה

לנהבה ולצמוס ברט ולכל השמחה

מלא טוב להולדת הנכד

בן אמירית וליאיר ברט

המכתב הלידה הכתוב

לפני שבועיים פורסם בעלון סיפור המכתב שעסק בהקמת המחנה בסעד, ונכתב ע"י אברהם צארום לידידו ג'ק טייכמן בארה"ב.

נשארו שני נושאים פתוחים: מיהו אותו ידיד ג'ק, וכיצד הגיע המכתב למכירה הפומבית. הראיתי העתק של המכתב לרחל סימון והיא מיד אמרה: "אני מכירה את ג'ק טייכמן! הוא גר בעומר ומספר הטלפון שלו רשום אצלי. הוא ורלי ז"ל (בעלה של רחל) היו חברים, והיו מדברים מדי פעם בטלפון." החלטתי לנסות ולהתקשר בידיעה שייתכן והמספר כבר אינו מעודכן, וכן לא ברור מי יענה לטלפון... התקשרתי ובקשתי את ג'ק טייכמן. "מדבר." ענה לי קול צלול וצעיר. ספרתי לו בקצרה מדוע התקשרתי והוא מיד התחיל "לשפוך" אינפורמציה רבה.

שמו בישראל: יעקב נחליאלי. הוא בן 89 וגר בגני עומר ולו משפחה ענפה. הוא מכיר וזוכר היטב את כל הוותיקים של סעד, ויכול לספר עליהם, לא רק לנו הצעירים אלא אפילו לוותיקים עצמם...

הוא גדל עם מוישלה' בן צבי בנוה שאנן בחיפה. היה בגרעין עם אריה קרול ומוישלה' בן צבי בטירת צבי ולאחר מכן בהרצליה. (עלומים)

כאשר הקבוץ היה צריך לשלוח שני נציגים לצבא הבריטי, הוא "עלה בגורל" אך במקביל קיבל מכתב מנשיא ארה"ב – רוזוולט – שעליו להתגייס לצבא האמריקאי. (הוא נולד בארה"ב) לאחר דיונים במזכירות הקבוצה, והתערבות של אברהם הלפרין שעבד בביטחון בסוכנות, הוחלט שאכן ילך לצבא האמריקאי, וישמור על קשר עם הקבוצה.

במסגרת שרותו הוא היה בחיל התובלה ועסק בין השאר בהברחות נשק לישראל. בכל מקרה שהיתה אמורה להיות נסיעה ממצרים לארץ ישראל, הוא התנדב וכך יצא לו לבקר בארץ ובקבוצה מספר פעמים. כאשר היה באפשרותו, הוא הבריח נשק גם לעלומים (סעד) וזכור לו שהביא פעם אקדח מקולקל ונתן לאדו לתקן... הוא מכיר את כל חברי עלומים לשעבר וזוכר פרטים רבים. כמו כן הוא מעודכן למדי במי עדיין איתנו.

בשיחת הטלפון הוא נזכר ברוחליה, חייהליה, נחמלה' ומוישלה', וכן בחברים אחרים שלא מסתימים ב- ל'ה... היו לו קשרים מיוחדים עם מנחם אפלבוס, עם אברהם צארום - איתו גר באותו אהל בטירת צבי, ובעיקר עם רלי שהציל אותו פעם משדה מוקשים. הוא הגיע לביקור בסעד, ברגל בחושך ונכנס לשדה מוקשים. רלי היה בחוץ באותו זמן ושמע אותו. צעק לו: "עצור סיסמא". ג'ק כמובן לא ידע שום סיסמא אבל זיהה את קולו של רלי וצעק אליו: "רלי". ורלי ענה לו: "ג'קי". ואז חילץ אותו משדה המוקשים.

ג'קי כתב שתי חוברות על תקופת השרות שלו: על הבאת האניה "יוקטן" לארץ ישראל ועל האמברגו האמריקאי. הוא מוכן (ואף רוצה) לבוא ולספר על כך, וכן לתת לנו את החוברות.

הוא סיפר שזכה גם לשם "נטשה" כאשר היה בצבא האמריקאי. היה סרט על הפרטיזנים והבלונדינית ששיחקה בו, היתה מבריחת נשק. גם הוא היה בלונדיני וכאמור עסק בהברחות נשק וכך דבק בו השם.

ג'קי ביקש שנשלח לו את המכתב בפקס כדי שיוכל להתייחס ולדעת במה מדובר.

לאחר שקיבל מאתנו העתק של המכתב, התקשר ג'קי (למחרת בבוקר) ואמר שאף פעם לא ראה אותו. המכתב הגיע כנראה לארה"ב לאחר שהוא עזב. הוא היה בלימודים והכשרה בטכניון בארה"ב בנושא רכב כבד וציוד מכני הנדסי, לפני שנשלח למצרים.

כלומר, המכתב הגיע למכתב שלו לאחר יותר מ- 67 שנים!

בסיום שיחת הטלפון שלנו, הוא נזכר בדבר נוסף: "אגב, אני נפגש כל חצי שנה עם בחור מסעד שגר בדירה של יהודה ברט, והוא בודק לי את קוצב הלב שלי." (נפתלי קאופמן)

לאחר שיחת הטלפון המעניינת הבנתי שיש בסעד כאלו שזוכרים את ג'קי, ואכן במהלך השבועיים האחרונים שמעתי סיפורים רבים על ג'קי ואברהם צארום מפי מיכל אפלבוים, רחל סימון, חנה קיני ומרים בן צבי.

ואם חשבנו שבה תם העניין, יומיים לאחר שיחה זו, הלך לעולמו אברהם צארום – כותב המכתב! כאילו חיכה עד שהמכתב יגיע ליעדו ואז הלך לדרכו האחרונה...

במקביל, ניסינו לחקור כיצד הגיע המכתב למכירה הפומבית. התקשרתי לאחד ממארגני המכירה: משה נחמני, ובקשתי את המידע. להלן תשובתו:

"הכל התחיל ביום בהיר בירושלים, שנת תשע"ג. אחד מידידי – מרדכי - המתעסק במסחר בבולים, רכש חבילת מעטפות מבוללות וחתומות. ידידי שמח על העסקה, שכן מחיר חבילת המעטפות היה נמוך מאוד. מרדכי קנה את הפריט ביחד עם שלושה פריטים נוספים. השלושה האחרים קשורים בעין צורים שבגוש עציון. כל ארבעת הפריטים הם איגרות דואר אויר, פלשתינה. המוכר שמכר אותם מכר אותם ככאלה ובלי שום קשר לתוכן כלל. הוא קנה אותם בשוק האספנים בכיכר דיזנגוף ביום שישי בתוך שקית ניילון קטנה. לכשהגיע לביתו גילה ידידי שאיגרת אויר זו הינה למעשה תיאור אותנטי של הקמת הקיבוץ סעד. ידידי שמח על המכתב שנפל בידו, שמלבד הערך הבולאי שיש בו – שכאמור בגללו נקנה - הינו גם תעודה היסטורית מרגשת ומיוחדת במינה, שב"ה נשתמרה מפגעי הזמן. לפני כחודשיים, החליט אותו ידיד לשים את המכתב הזה במכירה פומבית שקיימה חברת 'ירושלים של זהב'."

והמשך הסיפור ידוע...

יורט פולק

הזמנה

השבת פרשת "תרומה" נחוגג בע"ה את בר המצווה של עידו נשמח לראות את כולכם בקידוש לאחר התפילה (מניין שני), במועדון לחבר.

משפחות, משפחת אנדסמן

לאודס הימן מלף טוב לבת המצווה

למיכל ולאיתן, למרים שלמון ולכל המשפחה המורחבת

שתלכו להרבה שמחה ונחת

לחיה ולעמית רידר - מלף טוב להולדת הבת היפה

לאביבה ולעציה לב ולכל המשפחה

מלף טוב והרבה שמחה!